

hvilken Bestemmelse jo er indsat for at afværge en aabenbar Uret mod de nuværende Sagførere — de facto er en Forringelse af vor hittidige forretningsmæssige Stilling.

Og denne Forringelse vil endda blive mere mærkbar, naar Værdigrænsen for Underretssager som nu foreslaaet sættes op, thi herved vil Antallet af Appelsagerne for Landsret jo i tilsvarende Grad udvides.

Vi maa ogsaa finde, at den paapegede Forrykkelse i vor erhvervsmæssige Stilling er saa meget mere ubegrundet, som det formentlig fra alle Sider maa erkendes, at eximinati juris med *1ste* Karakter er i Besiddelse af saa omfattende juridiske Kundskaber, at de er fuldt ud kvalificerede til Procedure for Landsret ogsaa i Appelsager. — Hvad specielt angaar Kendskabet til Procesreformen og dens Udførelse i Praxis, er der jo ingen Forskel paa Over- og Underretssagførere, og vi tør i det hele med Sikkerhed sige, at det neppe fra nogen Side med Rette kunde paa-
staas, at Retsplejen vilde komme til at lide ved, at vort Forslag tiltrædes.

Desuden vil den ønskede Ændring jo antagelig kun blive en Overgangsbestemmelse, og vi maa formene, at vi har et naturligt Krav paa, at vor hittidige forretningsmæssige Stilling ikke forringes, hvad den uundgaaelig vil blive — om ikke formelt, saa dog reelt —, saafremt den nu lovfæstede Ordning skal opretholdes.

Februar 1919.

Med Ærbødighed (Navnene).